

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAURA MARSHALL

CERERE
DE PRIETENIE

Cerere de prietenie / Laura Marshall. - București : RAO

Distribuție, 2020

ISBN 978-606-006-345-2

821.111

CERERE
DE PRIETENIE

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

LAURA MARSHALL

Friend Request

Copyright © 2017 by Laura Marshall

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2018

Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-345-2

Capitolul 1

Louise
Octombrie 2015

E-mailul sosește în inboxul meu precum o bombă neexplodată. Maria Weston vrea să fim prietene pe Facebook. Pentru o clipă, îmi scapă din vedere trimiterea la Facebook și văd doar „Maria Weston vrea să fiți prietene“.

Instinctiv, închid laptopul trântind capacul. Parcă un bucrete își făcuse cuib în gâtul meu, umplându-se de apă, umflându-se și astupând esofagul, fără să mai pot respira. Încerc să inspir adânc, încercând să-mi recapăt cumpătul. Poate mă înșelam. Trebuie să mă fi înșelat, pentru că aşa ceva nu e cu putință să se întâiple. Mă sprijin încet cu umerii de spătar și deschid laptopul. Cu mâinile tremurărde, mă întorc la e-mail și, de această dată, nu mai am niciun dubiu.

„Maria Weston vrea să fie prietenă cu tine.“

Probabil că cineva s-a gândit să facă o glumă nesărată. Dar cine? Cine s-ar fi putut gândi că aşa ceva ar putea fi amuzant? Cine ar putea să aibă idee căciar despre efectul pe care îl poate avea aşa ceva asupra mea?

Există o cale facilă de ieșire din această situație, desigur. Tot ce trebuie să fac este să șterg e-mailul, să intru pe Facebook și să resping cererea fără să mă uit la profilul respectiv. O parte din mine urlă să fac aşa, să pun punct chiar acolo, însă altă parte, una tăcută și îngropată de multă vreme, vrea să vadă, vrea să știe. Să înțeleagă.

Așa că o fac, dau clic pe „confirmă cererea” și sunt redirecționată pe profilul ei: profilul de Facebook al Mariei Weston. Poza de profil e una veche, dinainte de era digitală și, în mod evident, a fost scanată. Maria, în sacoul său verde de școală, cu părul lung, șaten, în bătaia vântului, cu un zâmbet discret pe față. Cercetez ecranul, căutând indicii, dar e foarte puțină informație pe pagină. Lista ei de prieteni nu e publică și nu există nici alte fotografii în afară de cea de profil.

Mă privește calm din monitorul computerului meu. Nu i-am mai simțit privirea distanță de douăzeci și cinci de ani, nu am mai simțit acea privire care îți spunea că te evaluatează, nu într-un fel neplăcut, ci doar te analiza, înțelegând mai multe despre tine decât aveai s-o faci tu vreodată. Mă întreb dacă și-a dat seama vreodată ce îi făcusem.

Cărămizile roșii ale zidului școlii se văd în fundal, familiare într-un fel, deși stranii și ele, ca și când ar fi aparținut memoriei altcuiva, nu a mea. Ciudat, petreci cinci ani ducându-te în același loc în fiecare zi, apoi se termină, nu mai mergi niciodată acolo. Ca și când n-ar fi existat niciodată.

Realizez că nu mă pot uita la ea prea mult timp, iar ochii îmi rătăcesc prin bucătărie, căutând ceva banal de care să se agațe, ca să se desprindă de această realitate nouă și stupefiantă. Mă ridic și-mi fac o cafea, liniștindu-mă prin familiaritarea întregului ritual, pun capsula strălucitoare în aparat, apăsând cu vârful degetului pe buton, cu aceeași precizie de fiecare dată, și îmi încălzesc laptele în cana de spumă.

Mă uit în jur la obiectele vieții mele, extrem de confortabile, de clasă socială mijlocie și aproape la mijlocul existenței.

Obiectele din bucătărie și fotografia de pe frigiderul sofisticat, în care apar cu Henry, singuri în prima noastră vacanță împreună, de vară trecută, un selfie făcut lângă piscină: pielea noastră bronzată și plină de sare, o umbră gri în jurul gurii lui Henry, acolo unde praful se lipise de urmele înghețatei sale zilnice.

Dincolo de ușa cu glasvand, mica mea grădină din curte e îmbrăcată în haine de iarnă, iar dalele potecilor strălucesc de la promoroaca de dinainte. Ghivecele ciobite pentru plante alcătuiesc un șir al tentativelor mele din vară, sortite eșecului, de amii crește propriile ierburi aromatice, iar cerul de după-amiază, care se întunecă treptat, e de un gri uniform și plăcitor. Zăresc unul dintre turnurile care se întorcă și colo precum niște giganți amenințători peste șirurile de terase victoriene, toate transformate în apartamente precum al meu, care alcătuiesc această parte din Londra de sud-est. Încăperea aceasta, casa, viața pe care am construit-o cu atâta atenție. Mica familie, cu doar doi membri. Dacă unul din noi cade, numai familie nu mai e. Oare ce-ar fi suficient să distrugă totul, să ducă la năruirea deplină? Poate că nu aşa de mult pe cât aş crede. Poate doar un ghiont, un mic impuls, aşa de fin, încât abia dacă l-aș simți.

Bucătăria, cu pereții de culoare gri, asemănătoare penelor de porumbel, cu blaturile din lemn decolorat, e caldă într-un fel lipsit de confort. În vreme ce aparatul de cafea își mormăie sunetele zilnice, trag doar cu o ureche la știrile de la radioul care trăncăneau toată ziua în bucătărie: o victorie nobilă, o remanie de cabinet, o fată de cincisprezece ani care s-a sinucis după ce prietenul ei a postat poze cu ea goală on-line. Tremur la acest gând, empatia față de ea e amestecată cu un rușinos sentiment de recunoștință că nu existau camere foto la telefoane când aveam vîrstă ei. Mă duc să deschid una dintre ușile cu glasvand, simțind nevoie de aer proaspăt, însă o rafală de aer rece o închide la loc.

Cafeaua e gata și nu am de ales decât să mă așez înapoi în fața laptopului, unde Maria mă așteaptă: fixă, impenetrabilă. Mă forțez să-i întâlnesc privirea, încercând în van să găsesc vreun indiciu despre ce avea să i se întâmple. Încerc să văd fotografia în același fel în care ar fi văzut-o un observator ocazional: o școlăriță oarecare, o fotografie veche care probabil că stătuse pe noptiera vreunei mame în ultimii douăzeci și cinci de ani, ștearsă de praf și reposiționată săptămânal. Nu funcționează, nu pot să o văd așa, știind ce știu eu despre soarta ei.

Maria Weston vrea să fie prietenă cu mine. Poate că asta fu-se problema din capul locului, Maria Weston a vrut să fie prietenă cu mine, dar o dezamăgisem. Plutise în cețurile de la marginea conștiinței mele întreaga mea viață de adult, deși devinise expertă în a o ține departe, doar o umbră neclară în colțul ochiului, aproape în afara orizontului vizual, însă nu chiar de tot.

Maria Weston vrea să fie prietenă cu mine.

Dar Maria Weston era moartă de mai bine de douăzeci și cinci de ani.

Capitolul 2

Louise

Aprilie 1989

Mi-am petrecut ziua liberă ascultând-o pe Sophie cum discuta cu Claire Barnes și Joanne Kirby. N-am zis prea multe. Stăteam toate pe o bancă la capătul îndepărtat al terenului de joacă, cele trei fete având fustele atât de scurte, încât de multe ori nici nu avea rost să le poarte. Sam Parker le urmărea pe cele trei din celălalt capăt al terenului, aşa că puteam lesne să-mi imaginez la ce se gândește. Azi, era acea zi, prima din an când poți să miroși primăvara în aer. Stăteam la marginea băncii, bucurându-mă să simt soarele pe față, sperând că n-au pretenția să particip în vreun fel la conversație. Cerul era de un albastru uluitor, iar Sophie și celelalte două erau splendide, părul lor incredibil de strălucitor reflecta lumina soarelui, iar pielea lor fină aurie radia. Sigur că erau conștiente de efectul pe care îl aveau, doar nu erau chiar atât de proaste.

Sophie își refăcu machiajul cu rimel, în timp ce vorbea despre un băiat cu care se culcase sămbătă seara la petrecerea de ziua de naștere a lui Claire Barnes, care împlinise șaisprezece ani. Evident, eu nu fusesem invitată. Claire și Joanne mă tolerau pe lângă ele doar pentru că eram prietenă cu Sophie, iar uneori am senzația că și acea prietenie atârnă de un fir de atâa. Adică ne sărutam și tot tacâmul, apoi – ei, bine, știți chestia aia

cea mai jenantă care i se poate întâmpla unui băiat? Fix asta s-a întâmplat.

Respect pentru oameni și cărti

Claire și Joanne scoaseră un țipăt de uimire.

- Doamne, spuse Claire, ce jenant! Mai știți atunci când m-am culcat cu Mark, la petrecerea lui Jonny? Am mers la Fields și stăteam în genunchi în fața lui, luându-l în gură și nu se întâmpla mai nimic, iar când m-am uitat în sus, ghici ce? Adormise!

Sophie și Joanne s-au prăpădit de râs, iar eu am zâmbit, ca să arăt că înțelesem gluma. Măcar știam ce însemna să o iei în gură, chiar dacă detaliile nu-mi erau prea clare. Am încercat să-mi imaginez că fac asta cu cineva, cu cineva de care chiar îmi plăcea, dar nu am putut. În primul rând, că nu înțelegeam cum funcționează, ce trebuia să faci cu gura, cu limba. M-am scuturat dezgustată.

Claire se aplecă înspre cele două, ca și când ne-ar fi împărtășit un mare moment de înțelepciune.

- Pentru voi încă e bine, totul e încă nou, dar eu una încep să mă cam plăcăsească de sex, să știți. Numai asta vrea să facă Dan. Uneori, aş mai vrea să ies în oraș sau la cinema sau orice.

Sophie și Joanne s-au grăbit să aprobe. E ciudat, dar Sophie, care e mereu foarte stăpână pe ea, atunci când e cu Claire, am impresia că mă lasă să-i văd toate punctele vulnerabile. Recent, mă lăsaseră să ies cu ele în oraș după școală. Mergeam toate, în grup, dar când ajungeam la cărarea de lângă râu, care e prea îngustă, simțeam cum Sophie și Joanne se luptau tăcute care să meargă cu Claire și nu cu mine.

Doamne, nu vreau să se afle că niciodată nu am sărutat un băiat, deși Sophie știe. Cel puțin, nu a încercat nimeni să mă includă în discuție, mi-e frică să nu spun vreo prostie care ar trăda lipsa mea de experiență. Aproape tot ce știam despre sex învățasem dintr-o revistă, *Just Seventeen*, deși Dumnezeu știe că nu era deloc suficient. Femeia care scrie pagina de probleme pare să plece de la premisa că ai cunoștințele de bază, așa că sunt mereu fraze și cuvinte pe care nu sunt sigură că le înțeleg.

Și când te gândești că ar fi trebuit ca lucrurile astea să fie incluse în educația sexuală de la școală, dar, ce să vezi, nu erau, până acum avuseserăm parte de același videoclip antic din anii '70, cu femeia care naște și niște discuții jenante despre penisurile care intră în vagin. Ei, asta știam. Singura lecție care părea să fie interesantă era cea în care doamna Cook trebuia să ne învețe cum se pune un prezervativ pe o banană, dar ce să vezi, doamna Cook a fost bolnavă în ziua respectivă, drept pentru care am fost nevoiți să ne limităm la ce auziserăm de la o altă clasă la care se întâmplase cu o săptămână înainte.

Fata cea nouă, Maria Weston, a început azi. Arăta bine, cu o uniformă aproape normală, nu în ton cu ultimele tendințe, dar nici plăcăsitoare. Doamna Allan i-a dat-o Sophiei în grijă, dar Sophie doar i-a arătat unde erau toaleta și sala de mese, după care a ignorat-o toată ziua. Esther Harcourt a încercat să se împrietenească astfel cu Maria, dar era evident că până și o fată nouă era în stare să priceapă că Esther, cu ochelarii ei cu rame groase, moștenite de la frații mai mari, nu reprezenta calea spre succesul social în școala asta. Ciudat, dacă mă gândesc acum, că stăteam mult timp cu Esther în clasele primare. Îmi plăcea să merg la ea acasă, pentru că mama ei ne lăsa să cutreierăm ore întregi prin pădure, deși erau hippies vegetarieni, așa că la ceai primeam niște chestii bizarre. Într-un fel, mi-e dor de ea, râdeam mult împreună. Acum însă, nu aveam cum să fiu prietenă cu ea, groaznic.

Mă rog, la prânz, Sophie nici măcar nu s-a așezat lângă fata cea nouă, iar Esther stătea departe, pentru că Maria fusese atât de distanță cu ea în pauza de dimineață. În timp ce mă apropiam de tejghele, am început scanarea zilnică a sălii de mese, ca să văd unde mă pot așeza. Maria stătea singură, la un capăt de masă și, un grup de tocilare, la capătul celălalt, inclusiv Jocelyn Griffiths (sau cum îi spune Sophie, „Față și Gât“, din cauza fondului de ten portocaliu și a gâtului alb). Față și Gât îi tot dădea despre subiectul temei sale de la engleză și cum spusese domnul Jenkins că era minunat și cum avea s-o roage să rămână

puțin după ce se termina ora (pun pariu că a făcut-o, perversul, nu o zic doar eu, toată lumea crede. Se spune că a fost văzut când se uita pe furiș pe geam, când se schimba echipa de netball). Aproape că trecusem de Maria, întrebându-mă în continuare în gând dacă era în regulă să stau cu Sophie azi (era cu Claire și Joanne în capătul îndepărtat al unei mese care, pentru oarecare motive, era masa mișto – în afară de situația în care aveai un iaurt pe post de prânz, era cam penibil să te aşezi acolo), când am surprins privirea ei. Mâncă dintr-un cartof copt, ascultând-o pe Jocelyn, care trăncănea mai departe povestind eseul ei despre Shakespeare, cu un surâs prin care dădea clar de înțeles că Jocelyn vorbește numai tâmpenii, așa că un anume lucru m-a făcut să încetinesc.

– E liber aici?

– Da, a zis ea, mutându-și tava ca să-mi facă loc. Stai jos.

Am pus pe masă lasagna mea cea plină de grăsimi și m-am așezat, apăsând tare cu paiul pe punctul argintiu de deschidere a cutiei cu suc de ananas, până când a cedat, iar din gaură a tășnit un lichid de culoarea chihlimbarului.

– Cum e până acum prima ta zi?

– Ei, știi cum e, e bine, sigur, e și dificil.

Tăcu.

– Adică, de rahat, am rânit eu.

– Da, a zâmbit usurată, de rahat.

– La ce școală erai înainte? S-au mutat ai tăi?

Maria nu părea în apele ei.

– Da, am locuit la Londra.

– A, da, am spus.

Părea un moment destul de ciudat să te muți acum în anul cu examenul.

A ezitat.

– Am avut niște neplăceri cu câteva dintre fete. Au existat unele... zvonuri. Despre lucruri pe care le-aș fi făcut eu. Nimic nu era adevărat.

Ultima frază fusese spusă cu patos, de parcă voia să mă facă s-o cred. Cum nu știam despre ce zvonuri era vorba și nici dacă erau adevărate sau nu, n-am avut cum s-o consolez. Nici nu era genul de subiect în care aș fi vrut să mă bag, nu din primă zi de când o cunoșteam.

– Toată lumea e de treabă aici, am mințit. N-o să ai astfel de probleme. De fapt, avem un grup, câteva dintre noi merg aproape zilnic în oraș, vino și tu.

– Azi nu pot, mă ia fratele meu de la școală și mergem împreună acasă. Dar mi-ar plăcea în altă zi.

Prima oră de după pauza de prânz era matematica, iar Sophie s-a strecurat pe locul de lângă mine, cu machiajul proaspăt retușat la baie și duhnind a parfum Poison, de la Christian Dior. I-am spus că vorbisem cu Maria și că o invitase să vină în oraș cu noi. S-a întors spre mine.

– Ai invitat-o să iasă în oraș cu noi?

Voceea îi era rece.

– Da... e OK? Încercam să-mi ascund tremurul din voce.

– Claire știe?

– Nu, nu credeam că s-ar putea supăra cineva dintre noi.

– Ar fi fost bine să vorbești mai întâi cu mine, Louise.

– Scuze, m-am gândit... e nouă și...

Mi-am rearanjat cărțile inutil pe birou, simțind cum mi se face frică. Ce-am făcut?

– Știu. Dar am auzit deja niște lucruri despre ea, lucruri care s-au întâmplat la festa ei școală.

– A, e OK, mi-a zis de asta.

Ușurarea mă cuprinsese rapid.

– Nu e nimic adevărat.

– Normal că asta ar spune ea, nu? Ți-a zis despre ce era vorba?

– Nu, am recunoscut, simțind cum încep să-mi ardă obrajii.

– Mda, poate că n-ar fi rău să te informezi înainte să inviți oamenii împreună cu alții.

Am continuat cu exercițiile de algebră pentru câteva minute, în tăcere, deși observasem că Sophie încă se uita peste umărul meu să copieze răspunsurile.

— Oricum, nu poate să vină în seara asta, m-am aventurat în cele din urmă. Trebuie să se întâlnească cu fratele ei.

— Am auzit că și el e cam ciudătel. Oricum, nu pot ieși în seara asta în oraș. Fac ceva cu Claire.

În mod clar nu fusesem invitată la această ieșire misterioasă, așa că nu am mai zis nimic. Eram surprinsă că Sophie nu simțise căldura care iradia din mine, cum mi se scurgeau prin toți poriișocul și grija.

Când a sunat clopoțelul, și-a luat totul de pe birou și a plecat direct către ora următoare. La sfârșitul orelor, nici măcar nu m-a salutat, pur și simplu a luat-o pe Claire Barnes de braț și a plecat chicotind cu ea, fără să se mai uite înapoi. Eram aşa de speriată că distrusesem toate legăturile cu ea... Fir-ar să fie! Oare ce trebuia să fac?

Capitolul 3

Louise

Octombrie 2015

Încă stau ca lovită de trăsnet la masa din bucătărie. Pagina de Facebook a Mariei e deschisă în fața ochilor mei. Întrebările se înmulțesc în mintea mea. Cine face asta, și de ce acum? Când apare o nouă notificare pe Facebook, dau click pe ea tremurând.

„Comitetul pentru reuniune de la liceul Sharne Bay v-a invitat la evenimentul Reuniunea promoției din anul 1989 la liceul Sharne Bay.“

Reuniune? Dau clic agitată pe link.

„Reuniunea promoției 1989, de 25 de ani, la liceul Sharne Bay, va avea loc peste două săptămâni în sediul vechi al școlii.“

Pe lângă cererea de la Maria, asta e ca o lovitură drept înplex. Oare e posibil să fie doar o coincidență, să le primesc pe ambele în aceeași zi? Intru pe pagina de Facebook a grupului care organizează reuniunea și, deși nu există niciun mod de a afla cine l-a creat, pare de incredere. E o postare de la fostul nostru profesor de engleză, domnul Jenkins, care încă mai lucează la școală, pare-se. Celealte postări sunt pline de comentarii entuziaști de la oameni care merg la reuniune, vechi de două luni. De ce a durat atât de mult să fiu invitată și eu? Simt cum îmi arde pielea gâtului și cum îmi apar lacrimi prostești,